

עפ"ת 15696/10/14 - יצחק אסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 15696-10-14 אסף נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט הבכיר אמנון כהן
המערער	יצחק אסף
	ע"י ב"כ עו"ד לויטן
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	ע"י ב"כ עו"ד נתי בן חמו מפרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דינו של בית-המשפט לתעבורה (כב' השופט נאיל מהנא), אשר הרשיע את המערער לאחר שמיעת ראיות בנהיגה בשכרות. בית-המשפט קמא הטיל על המערער קנס בסך 2,000 ₪, פסל את רישיון הנהיגה שלו למשך 24 חודשים וכן הטיל עליו שישה חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שלוש שנים.

עיקר הערעור כוון כלפי ההרשעה ומקצתו התייחס לעניין העונש.

עיקר העובדות בתיק זה אינן שנויות במחלוקת. ביום 1.3.14 בשעה 02:10 נעצר המערער על-ידי המשטרה בעת שנהג מצומת אשתאול לכיוון דרום. השוטרים שהיו במקום ביקשו לערוך לו בדיקה באמצעות נשיפון, אך המערער סירב ולפיכך הוזמן מכשיר ינשוף למקום וזאת על רקע ריח האלכוהול שנדף מפיו של המערער.

המשיבה טענה, כי לנוכח סירובו של המערער לבדיקת הינשוף ולאחר שהוסברה לו משמעות הסירוב, קמה החזקה המעוגנת בסעיף 64(ד) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, ולפיכך היה מקום להרשיעו בנהיגה בשכרות מכוח הסירוב להיבדק.

בשעה 03:30 תחקר השוטר משה בכר את המערער, ולשאלתו מדוע סירב להיבדק באמצעות הינשוף השיב המערער כדלקמן: "לא סירבתי, אני מוכן להיבדק בתחנת משטרה עם מכשיר שכויל כחוק או בבית חולים".

בין לבין, הגיע למקום הקצין ספיר לוי שערך למערער שימוע והסביר לו פעם נוספת את משמעות הסירוב להיבדק, וגם כאן נרשמו דבריו של המערער שהוא מוכן להגיע לתחנת משטרה או בית חולים לצורך ביצוע הבדיקה, וכן אמר: "אני לא יודע אם המכשיר מכויל".

טענתו העיקרית של ב"כ המערער הייתה כי למרות שבתחילה סירב המערער לבצע את בדיקת הינשוף, הרי שנוכח העובדה כי בסופו של דבר הסכים לבצע את הבדיקה, היה על מפעיל הינשוף לבצע את הבדיקה. ב"כ המערער אף צירף מספר פסקי-דין לביסוס טענתו.

ייתכן, פסקי הדין שהוצגו אינם דומים למקרה דנן, שכן באותם מקרים ההסכמה המאוחרת להיבדק הייתה הסכמה מפורשת וללא תנאים, וההסכמה ניתנה לאחר כ-20-15 דקות, בעוד שבמקרה דנן ניתנה הסכמה שאינה הסכמה לאחר למעלה משעה.

כבר נקבע לא אחת, כי שיקול הדעת בדבר בדיקת השכרות נתון לשוטר ולא לנהג (ראה דברי כב' השופט א' רובינשטיין ברע"פ 8624/11 **עזרא אליסי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים, 11.12.11)).

בהתאם לסעיף 64ב(3)(2) לפקודה, נטילת דגימת הנשיפה תיעשה בידי שוטר ברכב שבו נהג ונסע אדם שממנו נדרשת הדגימה, סמוך לו או במקום אחר שיוורה השוטר (ולא הנהג).

בית-המשפט קמא קבע כממצא, כי אם המערער אכן חזר בו מסירובו, היה זה לאחר שמפעיל הינשוף עזב את מקום האירוע ולאחר שרכבו של המערער נגרר מהמקום.

יתרה מזו, בית-המשפט קמא קיבל כמהימנה את עדויות השוטרים וקבע, "כי הם הקפידו הקפדה יתרה על הנהלים הנדרשים באותו מקרה".

לעומת זאת, קבע בית-המשפט קמא, כי גרסתו של המערער הייתה לא עקבית וכי "**בעדותו ניסה להעלות טענות שונות מן הגורן ומן היקב, הכל על-מנת שמעשיו לא יתפרשו כסירוב לביצוע הבדיקה**".

גם העונש שהוטל על המערער אינו חמור ואינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור, שכן בית-המשפט קמא הסתפק בעונש הפסילה המינימאלי הקבוע בחוק (למרות שהתביעה דרשה עונש חמור יותר).

לא למותר להוסיף, כי לא נמצאו במקרה דנן נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מעונש המינימום.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

המערער יפקיד את רישיונו וישלם את הקנס המקורי עד ולא יאוחר מיום 1.2.15.

מתקופת הפסילה תנוכה התקופה של הפסילה המינהלית (30 יום).

יש לשלוח העתק לצדדים.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.